

వసీలీ సుహృద్స్థానస్కీ

పాదే ఈక

THE SINGING FEATHER by V. Sukhomlinsky

పాడే ఈక : వసీలీ సుహోమ్లీన్స్కీ

అనువాదం : ఆర్వియార్

రాదుగ ప్రచురణాలయం ద్వారా (భయం లేని వీత్య అన్న
పేరుతో) 1985లో ముద్రితం

బొమ్మల స్కానింగ్, క్లీనింగ్ : విమల

భారతదేశంలో తొలి ముద్రణ: మంచి పుస్తకం

ప్రచురణ : అక్టోబరు, 2010

ప్రతులు : 3000

వెల : రూ. 33/-

ISBN : 978-93-80153-46-9

ప్రచురణ, ప్రతులకు

మంచి పుస్తకం

: మంచి పుస్తకం

12-13-450, వీధి నెం. 1,

తార్నాక, సికింద్రాబాద్-500 017.

ఫోన్ : 94907 46614

email : info@manchipustakam.in

website : www.manchipustakam.in

ముద్రణ :

చరిత ఇంప్రెషన్స్, అజామాబాద్, హైదరాబాద్ - 500020. ఫోన్ : 040-27678411.

వసీలీ సుహాష్లీన్స్కీ

పాడే ఈక

బొమ్మలు : వి. షుల్జేంకొ

అనువాదం : ఆర్వియార్

తన సొంత మాట	3
భయం లేని వీత్య	5
పేత్రిక్ ఎందుకు ఏడ్చాడు?	7
ఏది మంచిది?	9
తోడేలు తలా లేక పుష్పమా	11
బుల్బుల్ పిట్ట ఎందుకు ఏడుస్తోంది?	13
పెద్ద పోస్టార్ చెట్టు	15
పట్టుదల ఉన్న చీమ	17
అందరికంటే అందమైంది మా అమ్మే	19
నిప్పు, పిచ్చుక పిల్ల	21
సోమరిపోతూ - సూర్యుడూ	23
పాడే ఈక	25

తన సొంత మాట

కతెరీనా పంతులమ్మ మొదటి తరగతి పిల్లల్ని పొలాల్లోకి తీసుకెళ్ళింది. అకురాలే కాలం తొలిరోజుల ప్రశాంత ప్రభాత సమయం అది. వలసపోయే పక్షుల గుంపు ఆకాశంలో దూరంగా కనిపిస్తోంది. అవి కూస్తూ, పొలాలమీద విచారభరిత రావాన్ని కలిగిస్తున్నాయి.

కతెరీనా పిల్లలతో ఇలా చెప్పింది: “ఇవాళ మనం ఆకురాలే కాలపు ఆకాశం గురించీ, వలసపోయే పక్షుల గురించీ ఒక వ్యాసం రాయబోతున్నాం. ప్రతి ఒక్కరూ ఆకాశం ఎలా కనిపిస్తోందో రాయాలి. ఇప్పుడు జాగ్రత్తగా చూడండి. మీ భావాల్ని మీ సొంత మాటల్లోనే రాయాలి.”

పిల్లలు గమ్మున ఉండిపోయారు. ఆకాశంకేసి చూసి గట్టిగా ఆలోచించారు. ఓ క్షణం తర్వాత మొదట కూర్చిన పంక్తులు వెలువడ్డాయి.

“ఆకాశం ముదురు నీలంగా ఉంది...”

“ఆకాశం లేత నీలంగా ఉంది...”

“ఆకాశం నిర్మలంగా ఉంది...”

పిల్లలు మళ్ళీ మళ్ళీ అవే మాటల్ని పూరిస్తూ అన్నారు. నీలి కళ్ళ చిన్నారి వాల్య నిశ్శబ్దంగా ఒక పక్క నుంచుని ఉంది.

“నువ్వు ఏం మాట్లాడలేదేం, వాల్య?” అంది పంతులమ్మ.

“ఆకాశం సౌమ్యంగా ఉంది,” అంది వాల్య చిరునవ్వు నవ్వుతూ.

పిల్లలు ఒక్క క్షణంలో అంతకుముందు తాము చూడని దాన్ని దర్శించారు.

“ఆకాశం విచారభరితంగా ఉంది...”

“ఆకాశం కల్లోలంగా ఉంది...”

“ఆకాశం విచారంగా ఉంది...”

ఆకాశం ఒక సజీవ ప్రాణిలాగా క్రీడలాడింది, తళతళలాడింది, ఉపిరి పీల్చింది. అకురాలే కాలపు నిర్మలమైన ఆకాశం నీలి నేత్రాలలోకి పిల్లలు తేరిపార చూశారు.

భయంలేని వీర్య

జూన్ నెలలో వేడిగా ఉన్న ఒక రోజు. అయిదవ తరగతి పిల్లలు ఆ వేళ అడవిలో గడుపుతున్నారు.

అడవి ఎంతో సరాదాగా ఉంది. పిల్లలు ఆటలు ఆడుకున్నారు. పాయసం వండుకున్నారు.

సాయంత్రం వేళకి చెట్ల వెనకనుంచి ఉన్నట్టుండి నల్లని మేఘాలు కమ్ముకున్నాయి. ఆకాశంలో ఉరుములు ఉరిమాయి. కొంతమంది పిల్లలు తలదాచుకునేందుకు గొర్రెల కాపరుల గుడిసెలోకి పరిగెత్తారు. వాళ్ళతోపాటు చిన్న వీత్య పరిగెత్తివెళ్ళాడు. హఠాత్తుగా ఆకాశంలో మెరుపు మెరిసింది. చెవులు చిల్లులు పడే ఉరుము ఉరిమింది. వీత్య వణికిపోతూ ఒక పెద్ద ఓక్ చెట్టు కింద వొదిగిపోయి, కళ్ళు మూసుకున్నాడు. కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరగడానికి సిద్ధంగా ఉన్నాయి. సాయం చెయ్యండి అని అతను అరుద్దామని నోరు తెరిచేటప్పటికి అతని తోటి విద్యార్థిని వాల్చ అతని పక్కకు వచ్చింది.

“నువ్వా, వీత్యా?” అని ఆమె అరిచింది. “అమ్మయ్య, బతికాను. నేను ఒంటరిగా లేను. ఇప్పుడు నాకు అంత భయం లేదు,” అంది.

వీత్య బిగపట్టి, చుట్టూతా చూశాడు. కుండపోతగా కురిసే వానలో అడవి మునిగిపోయింది. చెట్లనీ, పొదల్నీ అరుణకాంతిలో క్షణకాలం పాటు ప్రతిఫలింపచేస్తూ మెరుపులు మెరిశాయి. అడివి ఊగిపోయింది, మూలిగింది. తనూ, వాల్చ ఇద్దరే ఈ ప్రపంచంలో ఉన్న మనుషులమని వీత్యకి అనిపించింది. ఇప్పుడు భయపడ్డం అంటే అతనికి చచ్చేటంత సిగ్గనిపించింది. వీత్య అన్నాడు:

“భయపడకు, వాల్చ! నాకు ఉరుమన్నా, మెరుపన్నా భయం లేదు,” అంటూ ఆమె రాగి రంగు జడని అతను నిమిరాడు. ఆ తర్వాత అతను ఒక్క పిసరు కూడా భయపడలేదు.

పేత్రిక్ ఎందుకు ఏడ్చాడు?

అమ్మ రొట్టెల దుకాణానికి వెళుతూ పసివాడైన పేత్రిక్ ని ఇంటి దగ్గర వదిలిపెట్టింది.

ఆమె వెళ్ళిపోయిన తర్వాత, తెరిచిన కిటికీ దగ్గరికి పేత్రిక్ వెళ్ళాడు. కిటికీలో పూలకుండీ ఉంది.

పూలకుండీ అంచుమీద రంగురంగుల పెద్ద సీతాకోకచిలక వాలింది. ఆ సీతాకోకచిలకని పట్టుకోవాలని పేత్రిక్ కి అనిపించింది. అతను చేతుల్ని దొప్పలా చేసి కిటికీలోకి ఎక్కాడు. పూలకుండీ పడిపోయి, ముక్కలు ముక్కలైపోయింది.

పాపం! పేత్రిక్ కి భయం వేసేసింది. “ఏం చెయ్యాలి? అమ్మ ఏమంటుందో?”

అతను ఆ ముక్కల్ని ఏరి, వాటిని తోటలోకి తీసికెళ్ళి, ఒక పారతోటి గొయ్యి తవ్వి పాతిపెట్టేశాడు. అమ్మ కోసం ఎదురుచూస్తూ కిటికీ దగ్గర ఉండిపోయాడు.

అమ్మ తలుపు తియ్యగానే, అతను గుమ్మం దగ్గరికి పరిగెత్తుకుంటూ వెళ్ళి “అమ్మా, నేను కాదు పూలకుండీని పగలగొట్టింది. ఆ ముక్కల్ని తీసికెళ్ళి, పారతో గొయ్యి తవ్వి, తోటలో పాతిపెట్టింది నేను కాదు,” అన్నాడు.

అమ్మ కళ్ళల్లో పేత్రిక్ కి కోపం కనిపించింది.

“అయితే పూలకుండీని ఎవరు పగలగొట్టారు?” అమ్మ అడిగింది.

“సీతాకోకచిలక,” అని మెల్లిగా అన్నాడు పేత్రిక్. అమ్మ నవ్వింది.

“పూలకుండీని సీతాకోకచిలక పగలగొడితే పగలగొట్టినదేమోలే,” అంది అమ్మ. “కాని ఆ ముక్కల్ని తీసికెళ్ళి, పారతో గొయ్యి తవ్వి, అందులో వాటిని ఎలా పాతిపెట్టగలదు?” అంది.

పేత్రిక్ అమ్మకేసి చూసి, ఏడుపు లంకించుకున్నాడు.

పది మంచిది?

అనగా అనగా ఒక చిన్న పిల్ల ఉండేది. ఏదో ఒకటి అడుగుతూ ఉండటం అంటే ఆ పిల్లకి ఇష్టం.

“అన్నిటికంటే ఏది మంచిది?” అని వాళ్ళ అమ్మని అడిగేది. “యాపిల్ పళ్ళా, రేగుపళ్ళా? గులాబీ పువ్వా లేక మొగలి పువ్వా? మంచినీళ్ళా, నిమ్మ షర్బత్తా? బొమ్మా లేక బంతా?” అని అడిగేది.

అమ్మకి ఎన్నో అనుమానాలు ఉన్నాగానీ ఓపిగ్గా జవాబు చెప్పేది.

బొమ్మా లేక బంతా, గులాబీ పువ్వా లేక మొగలి పువ్వా ఏది మంచిది అంటే ఏం చెప్తాం?

ఆ పిల్ల ఒక రోజున “అమ్మా! ఏవి మంచివి, అద్భుత కథలా లేక పాటలా,” అని అడిగింది.

“అన్నిటికంటే ఏది మంచిది? సూర్యుడా, ఆకాశమా? నువ్వు దానికి జవాబు చెపితే అద్భుత కథలు మంచివో, పాటలు మంచివో నేను చెప్తాను,” అంది అమ్మ.

ఆ చిన్న పిల్ల చాలా సేపు ఆలోచించింది. ఊహా, లాభం లేకపోయింది. ఆ పిల్ల ఆకాశం కేసి చూసింది, ప్రకాశమానంగా ఉన్న సూర్యబింబంకేసి చూసింది. అవి రెండూ ఎంతో అందంగా ఉన్నాయి.

అన్నిటికంటే ఏది మంచిదీ అని ఆ తర్వాత ఆ చిన్న పిల్ల అడగలేదు. ఆ పిల్లకి మరో సందేహం వచ్చింది: అద్భుత కథల్లో ఏది మంచిది? పాటల్లో ఏది మంచిది?

వాటి గురించి అమ్మ సంతోషంతో చెప్పేది.

తొడెలు తలా లేక పుష్పయా

సెర్గేయ్క, మికోల అనే అబ్బాయిలు బడినుంచి ఇంటికి వెళుతున్నారు.

సెర్గేయ్క సంతోషంగా ఉన్నాడు. పంతులమ్మ అడిగిన ప్రశ్నలన్నింటికీ అతను సరైన జవాబులు చెప్పాడు. అతనికి పూర్తి మార్కులు వచ్చాయి.

మికోల విచారంగా, ఏడుపు మొహంతో ఉన్నాడు. పంతులమ్మ అతన్ని రెండు సార్లు ప్రశ్నలు అడిగింది. అతను బాగా చెప్పలేదు, తక్కువ మార్కులు వచ్చాయి. వాళ్ళమ్మ కనిపించినప్పుడు అతని మార్కుల సంగతి ఆమెకి చెప్తానని పంతులమ్మ అంది.

వసంత రుతువులో వెచ్చగా ఉన్న రోజు అది. ఎండ కాస్తోంది. గంభీరమైన వినీలాకాశంలో దూది పింజలాంటి మేఘం తేలియాడుతోంది. ఆ మేఘాన్ని చూస్తూ సెర్గేయ్క ఇలా అన్నాడు:

“చూడరా, మికోలా! ఎంత అందమైన మేఘమో! తెల్లటి గులాబీ పువ్వులా ఉంది. దాని రేకులు ఎలా విచ్చుకుంటున్నాయో, ఎంత నాజుగ్గా, ముచ్చటగా ఉన్నాయో చూడు. అవి పిల్లగాలిలో అల్లల్లాడటం చూడు.”

మికోల ఆ మేఘంకేసి దీర్ఘంగా చూసి, తన నేస్తంతోటి గొణుగుతూ చెప్పాడు:

“నాకు రేకులూ కనిపించడం లేదు, పువ్వు కనిపించడం లేదు. ఆ మేఘం ఒక తోడేల్లా ఉంది. దాని తలా, పక్క భాగాలు నీకు కనిపించడం లేదూ? మింగేద్దామా అన్నట్టు ఆ తోడేలు నోరు తెరిచింది.”

ఆ అబ్బాయిలు మేఘంకేసి చూశారు. ఎవరికి అనిపించింది వారికి కనిపించింది.

బుల్బుల్ పిట్ట ఎందుకు ఏడుస్తోంది?

ఊరి శివారులో ఉన్న ఒక గుడిసెలో ఒక భార్య, భర్త ఉండేవారు. వాళ్ళకి ఇద్దరు పిల్లలు: అబ్బాయి పేరు మీష; అమ్మాయి పేరు ఓల్య. మీషకి పదేళ్ళు, ఓల్యకి తొమ్మిదేళ్ళు.

వాళ్ళింటి పక్కనే ఎన్నో కొమ్మలున్న, పొడుగాటి పోప్లార్ చెట్టు పెరిగింది.

ఒక రోజు “చెట్టుకి ఉయ్యాల కడదాం,” అన్నాడు మీష.

“ఉయ్యాల ఎంత బాగుంటుందో,” అంది ఓల్య కేరింతలు కొడుతూ.

మీష పోప్లార్ చెట్టెక్కి, గట్టిగా ఉండే ఒక కొమ్మకి తాడు కట్టాడు.

మీష, ఓల్యలు ఉయ్యాల ఊగడం మొదలు పెట్టారు.

ఆ పిల్లలు వెనక్కి ముందుకీ ఊగుతూ ఉంటే ఒక చిన్న బుల్ బుల్ పిట్ట పాడుతూ వాళ్ళ తలల మీద ఎగిరింది.

“మనం ఉయ్యాల మీద ఊగడం బుల్ బుల్ పిట్టకూడా సంతోషంగా ఉంది,” అన్నాడు మీష చెల్లెలితోటి.

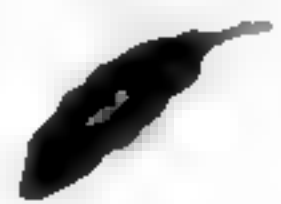
ఓల్య చెట్టు బోదెకేసి చూసింది. అక్కడ ఒక చిన్న కంత ఉంది. అందులో ఒక చిన్న గూడు ఉంది. ఆ గూట్లో కొన్ని పిట్ట పిల్లలు ఉన్నాయి.

“ఊహూఁ, బుల్ బుల్ ఆనందంగా లేదు, అది ఏడుస్తోంది,” అంది ఆమె.

“ఎందుకేడుస్తోంది?” అన్నాడు మీష ఆశ్చర్యపోయి.

“ఎందుకో, ఊహించు,” అంది ఓల్య.

ఉయ్యాల మీద నుంచి కిందికి ఉరికి మీష బుల్ బుల్ గూటికేసి చూశాడు. బుల్ బుల్ పిట్ట ఎందుకు ఏడుస్తోందో అప్పుడు అతడికి తెలిసింది.

పెద్ద పోస్టార్ చెట్టు

రోడ్డు పక్కన చాలా పెద్ద పోప్లార్ చెట్టు ఒకటి ఉంది. శీతకట్టులో మోడుగా ఉండే దాని కొమ్మలు బెంగగా చప్పుడూ చేస్తూ ఉంటాయి. వసంత రుతువులో ఆకుపచ్చని ఆకులతో నిండిపోతాయి. అది పహారా కాసేవాడిలాగా నుంచున్నట్టు నాకు ఎప్పుడూ అనిపిస్తుంది. నేను మా అమ్మని అడిగాను:

“మన పోప్లార్ చెట్టు వయసు ఎంత ఉంటుంది? దీన్ని ఎవరు నాటారు?”

“నాకు తెలియదు. నాకు జ్ఞానం వచ్చినప్పటినుంచీ అది అలాగే రోడ్డు పక్కన ఉంది,” అంది అమ్మ.

నేను మా తాతని అడిగాను:

“తాతయ్యా, మన పోప్లార్ చెట్టు వయసెంత? దాన్ని ఎవరు నాటారు?”

“నాకు తెలవదురా! అది ఎప్పుడూ రోడ్డు పక్కన అలానే ఉంది. అది అలా పెరిగి, అందరికీ సంతోషం కలిగిస్తూ ఉంటుంది. ఎవరో పుణ్యాత్ముడు దాన్ని నాటాడు. నేను చిన్న పిల్లాడిగా ఉన్నప్పుడు దీని కింద ఆడుకుంటూ ఉండేవాణ్ణి. మీ అమ్మ చిన్న పిల్లగా ఉన్నప్పుడు స్నేహితురాళ్ళతో ఆటలు ఆడేది. ఇప్పుడు నువ్వు ఆడుకుంటున్నావ్,” అన్నాడు తాతయ్య.

పట్టుదల ఉన్న చీమ

బొగ్గు నలుపు చిన్న చీమ ఒకటి గబగబా ఇంటికి పోతోంది. అది తన పిల్లల కోసం ఆవ గింజని తీసుకుని వెళుతోంది. ఉన్నట్టుండి దానికి దారిలో గుమ్మడి గింజ కనిపించింది. ఆ గింజ సువాసన వేస్తూ ఉంది. దాంతో ఆ చిన్న చీమ ఆవ గింజని కింద పెట్టి, గుమ్మడి గింజని వీపు మీద ఎక్కించుకుని లాగింది, కాని మొయ్యలేకపోయింది. ఆ గింజ దొర్లిపోయింది. మరొకసారి ఆ చీమ దాన్ని వీపుమీద ఎక్కించుకుంది. కానీ అది మళ్ళీ దొర్లిపోయింది. అది ఆ గింజని చాలా సార్లు ఎత్తింది, కాని అది మళ్ళీ మళ్ళీ జారిపోయి పడిపోయింది.

హఠాత్తుగా ఆ చీమకి ఒక గొంతుక వినిపించింది: ఎవరో మెల్లిగా ఇకిలిస్తున్నారు.

చీమ చుట్టూ చూసింది. దారి పక్కన కూర్చున్న తూనీగ దానికి కనిపించింది.

“ఆ గింజని నువ్వు ఓ వెయ్యి సార్లు ఎత్తి ఉంటావు. ఈపాటికి విసుగు వచ్చి ఉండాలి. నువ్వెలాగూ దాన్ని మొయ్యలేవు. ఇంక వదిలిపెట్టి పోకూడదూ?” అంది తూనీగ.

“నువ్వు ఓడిపోయినప్పుడు మాత్రమే వదులుకోవాలి,” అంది చీమ.

అది ఆ గింజని ఎత్తటానికి మరోసారి ప్రయత్నించింది. ఈసారి అది గింజని నిబ్బరంగా వీపుమీద పెట్టుకోగలిగింది. ఆ తర్వాత ఒక్కసారి కూడా గింజ జారిపోలేదు. ఇంటికి మోసుకుపోయింది.

అదీ చీమ పట్టుదల.

అందరికంటే అందమైంది మా అమ్మ

ఒక తల్లి గుడ్లగూబకి ఒక పిల్ల ఉంది. తల్లి గుడ్లగూబకి రంగు రెక్కలు, గుండ్రటి కళ్ళు, పెద్ద నోరు ఉన్నాయి.

గుడ్లగూబలు రాత్రిళ్లు మాత్రమే ఎగురుతాయి. వాటికి ఎండ అంటే అదురు. అందుకని తల్లి గుడ్లగూబ తన బిడ్డకి చెప్పింది:

“పగటి పూట తొర్రలోనుంచి బయటికి ఎగరకు. సూర్యుడు నీ కళ్ళు పోగొట్టేస్తాడు, నీకు ఇంటికి దారి తెలియదు.”

కానీ, చెప్పినమాట వినని ఆ బిడ్డ గూట్లోంచి బయటికి పాకి, కళ్ళు మూసుకుని, పచ్చిక మైదానం మీదుగా ఎగిరింది. అక్కడ కళ్ళు తెరిచింది. సూర్యుడికేసి చూసింది. అంతే, గుడ్డిది అయిపోయింది. గడ్డి మీద కూచుని అది మెల్లిగా ఏడ్చింది. ఎగురుకుంటూ ఒక కొంగ అటుగా వచ్చింది.

“ఎవరు నువ్వు?” అని కొంగ అడిగింది.

“నేను చిన్న గుడ్లగూబని. మా అమ్మ గుడ్లగూబ. నాకు ఏమీ కనిపించడం లేదు. నన్ను మా అమ్మ దగ్గరికి తీసుకెళ్ళరా?” అంది.

“మీ అమ్మ ఎలా ఉంటుంది?” అని కొంగ అడిగింది.

“ఈ ప్రపంచంలోకల్లా అందమైంది మా అమ్మే. ఆమె కళ్ళు దయగా, జాలిగా, మృదువుగా ఉంటాయి. అలాంటి కళ్ళు మా అమ్మకి తప్ప ఎవరికీ లేవు,” అంది.

నిర్భూ, పిచ్చుక పిల్ల

చిన్న పిచ్చుకకి గూట్లోంచి ఎగరడానికి ఎట్టకేలకి తల్లి పిచ్చుక అనుమతి ఇచ్చింది. కిచకిచలాడి ఆ చిన్న పిచ్చుక “ఇదేమిటి? అదేమిటి?” అని తల్లిని అడుగుతూ, ఎగురుతూ ఉంది.

పిల్లకి నేలని గురించీ, గడ్డిని గురించీ, చెట్లని గురించీ, కోళ్ళని గురించీ, బాతుల్ని గురించీ, చెరువుని గురించీ తల్లి చెప్పింది. ఉన్నట్టుండి, ఆ చిన్న పిచ్చుకకి ఆకాశంలో ఒక బ్రహ్మాండమైన అగ్నిగోళం కనిపించింది.

“అది ఏమిటై ఉంటుంది?” అని అడిగింది.

“సూర్యుడు,” అని తల్లి పిచ్చుక చెప్పింది.

“సూర్యుడంటే ఏమిటి?” అని పిల్ల పిచ్చుక మళ్ళీ అడిగింది.

“నీకా సంగతి ఎందుకు?” అంది తల్లి పిచ్చుక, “అది నిప్పు.”

ఆకాశంలో ఉన్న సూర్యుడికేసి ఎగురుతూ “నిప్పు అంటే ఏమిటో తెలుసుకోవాలని ఉంది,” అంది పిల్ల పిచ్చుక.

తన చిన్ని రెక్కలు కాలేదాకా అది అలా అలా ఎగురుతూనే ఉంది. దానికి భయం పుట్టి, గబగబా వెనక్కి ఎగురుకుంటూ వచ్చేసింది. వాళ్ళమ్మకి ఎంతో భయం వేసి, ఒక్క మాట కూడా మాట్లాడలేదు.

“అమ్మయ్య, నిప్పుంటే ఏమిటో మొత్తానికి నాకు తెలిసింది,” అంది చిన్న పిచ్చుక.

సోమలిపోతూ - సూర్యుడూ

వేసవిలో, వేడిగా ఉన్న ఒక రోజు ఉదయం ఒక సోమరిపోతు అడివిలో షికారుకి వెళ్ళాడు. నీడగా ఉన్న చోట మెత్తటి గడ్డిమీద కూలబడి, నిద్రపోయాడు.

అతడు నిద్రపోతూ ఉండగానే సూర్యుడు ప్రయాణం చేసి ఆకాశం వంపు ఎక్కి నడినెత్తిన చేరాడు. నీడ తొలిగిపోవడంతో సోమరిపోతుకి తలా, కాలి వేళ్ళూ చురుక్కుమన్నాయి. లేచి, నీడగా ఉన్న చోటికి వెళ్ళి, హాయిగా పడుకోవచ్చు. కానీ అది లేనిపోని శ్రమ.

అందుకని అతను సూర్యుడితో అన్నాడు:

“ప్రియమైన సూర్యుడుగారూ, పక్కకి వెళ్ళండి, నాకు వేడిగా ఉంది.”

సూర్యుడు పకపకా నవ్వితే, మైదానం అంతా మార్మోగింది.

“సోమరిపోతు కోరికమేరకి సూర్యుడు పక్కకి వెళ్ళడం అనేది పిచ్చి ఊహ,” అని అన్నాడు.

దాంతోటి సోమరిపోతుకి కోపం వచ్చింది.

“అయితే పక్కకి వెళ్ళరన్న మాట!” అని అరిచాడు.

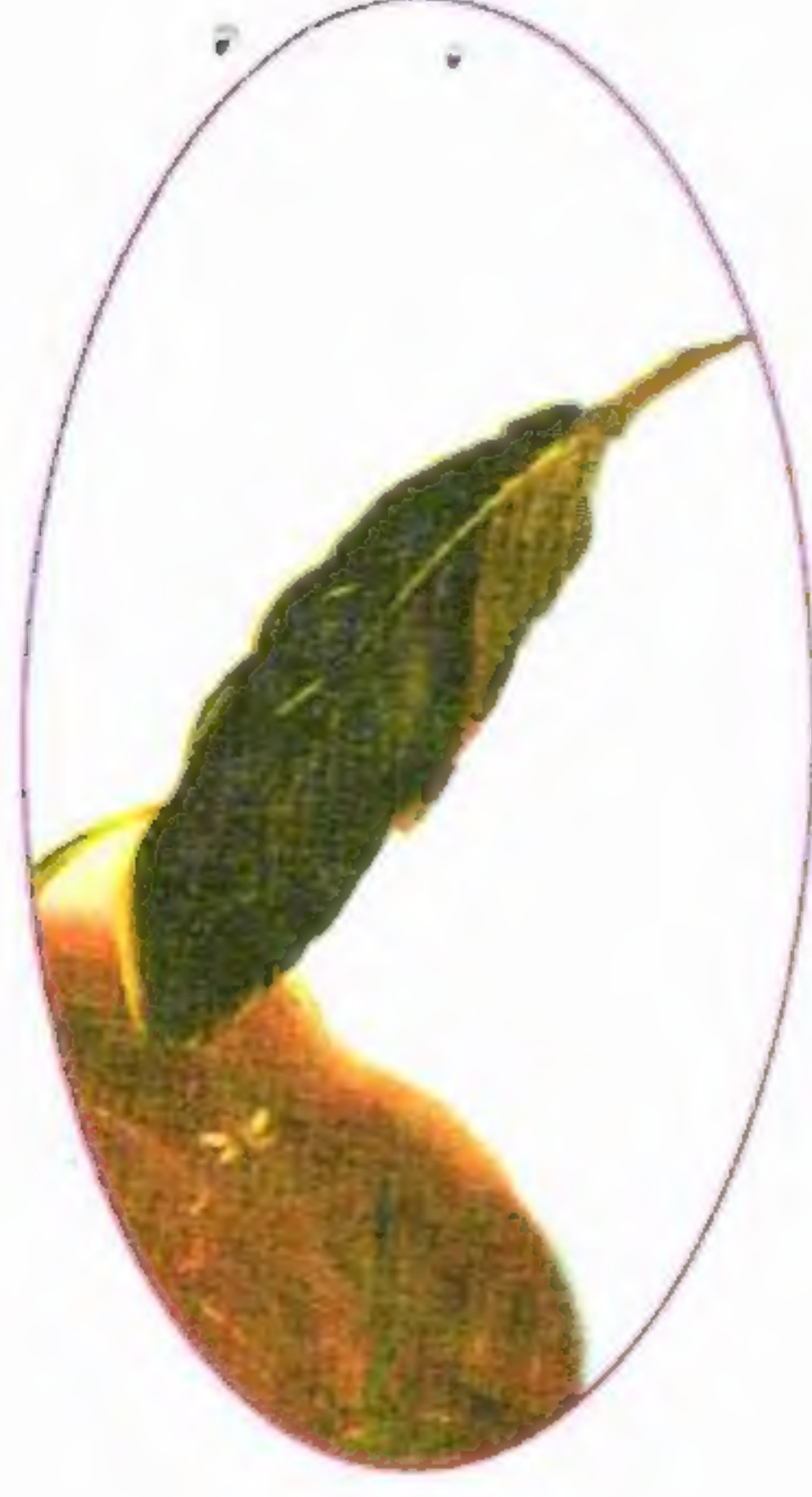
“ఊహలూ, నాకా ఉద్దేశం లేదు,” అన్నాడు సూర్యుడు.

“సరే అయితే, మీకు బుద్ధి చెప్పడానికి నేను ఇక్కడే పడుకుంటాను,” అన్నాడు సోమరిపోతు.

పాడే ఈక

స్నైప్ పక్షి ఎంతో చిత్రంగా ఉంటుంది. అది పాడుతుంది.... అది దేంతో పాడుతుందో తెలుసా? రెక్కతోటి. దానికి రెక్కలో ప్రత్యేకమైన పాడే ఈక ఉంది. ఎగురుతూ ఉండగా దానికి పాడాలని అనిపిస్తే, పాడే ఈక కంపించి పాట పాడేటట్లుగా తన రెక్కల్ని ఏర్పాటు చేస్తుంది. అది అద్భుతమైన పాట. కమాను కదిలేటప్పుడు ఫిడేలు తీగ మోగినట్టు, సన్నని రెల్లుకాండం పిల్లగాలిలో 'జుం'మ్మన్నట్టు ఆ పాట ఉంటుంది.

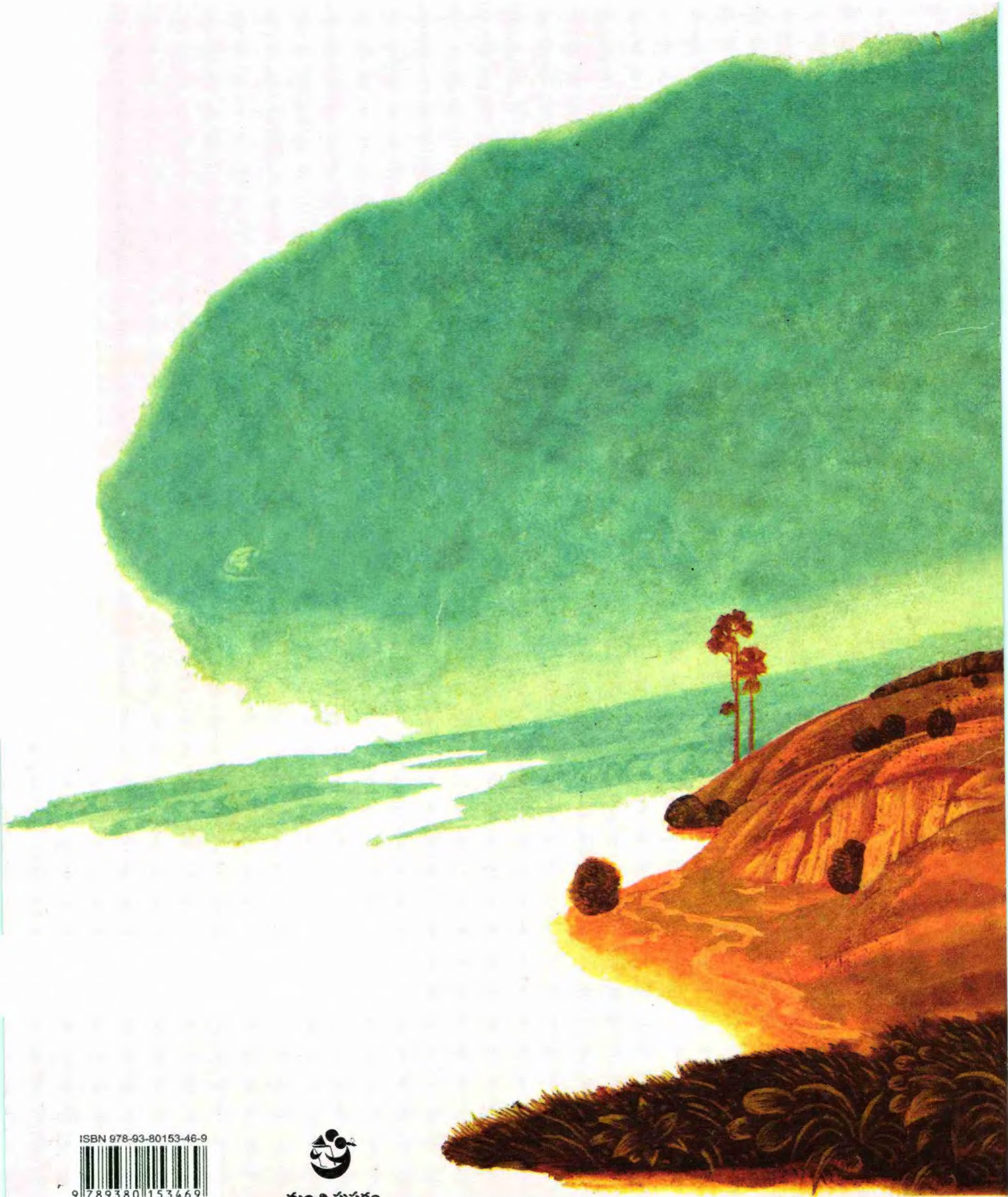
ఒక రోజు దురదృష్టం సంభవించింది. స్నైప్ పక్షి పాడే ఈకని పోగొట్టుకుంది. అది జారిపోయి, నేలమీద పడిపోయింది. ఆ పిట్టకి పాడాలని అనిపించినప్పుడు దానికి ఈ ఈక లేకపోయింది.

ఆ పాడే ఈక ఒక అబ్బాయికి దొరికింది. వాడి పేరు సెర్యోష. వాడు దాన్ని ఏరుకుని, పరిగెత్తిపోయాడు. ఆ ఈక పాడుతూనే ఉంది. తన ఈక పాడుతూ ఉండడం విన్న ఆ పిట్ట దాన్ని తిరిగి ఇచ్చేయమని సెర్యోషని అడిగింది.

“నా పాట లేకుండా నేను బతకలేను,” అంది అది.

సెర్యోషకి జాలి కలిగింది. ఆ పాడే ఈకను సెర్యోష తిరిగి ఇచ్చేశాడు.

సెర్యోష పెద్దవాడయి, చాలా ఏళ్ళు బతికాడు. ఆ పిట్టని గుర్తుచేసుకున్నప్పుడల్లా ప్రతి మనిషికీ తన పాడే ఈక ఉంటుందని అతనికి అనిపించింది. దాన్ని పోగొట్టుకోవడం ఎంత విచారకరం.

ISBN 978-93-80153-46-9

9 789380 153469

మంచి పుస్తకం